ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Одлучајно праве

Уредништво и администрација: Београд, Добрачина 30/II

Примерак 5.— динара

Претплату прима «Преса» за продају новина и часописа Београд, Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 48.— дин., полугодишње 96.— дин. годишње 192.— динара.

БЕОГРАД, СУБОТА 9 СЕПТЕМБРА 1944

БРОЈ 146 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

Крива рачуница

МИХАЈЛО: Све је било какосте хтели...

СТАЉИН: За то ћете, не брините, добити заслужену награду.

Недељни преглед

БОДЉЕ У СТИХУ

„Зечевићима“

Ноћ све дужа а дан краћа,
Из села се сваки враћа,
Летовању крај.
Оста блато, оста слама,
И постеље са бувама;
Своја кућа рај.

Рибарима

Кад бомбе у реку лупо,
Тад се рибе лако купе —
Тај је пос'о леп;
Чим узбуна крају стигне,
Тад се само кајмак дигне,
Па је препун џеп.

Једном старцу

Ти промени триест жена,
Због мерака и рефена
Увек исти крај.
Кад се жена горопади,
Тада мужу душу вади.
Без жене је рај!

Позоришту

Позориште наше главно
Завршило сада славно
И сезону трећу:
Најпре штукло због узбуна,
А сад опет због тајфуна
Тражи зграду већу.

— Један лекар ми је једном рекао да нећу дочекати старост!
— Ето, госпођице, видите да и наука може да погреши.

Откривена тајна

Келнер: — Газда, онај стари господин у углу протествује што је у зечјем печењу нашао кост од рибе...

Ресторатер: — Проклета мачка!... Дакле, ипак је она појела јуче оног шарана!

*

— Зашто си ми убио пса!

— Зато што ми је ждерао пиће... И ако још једном дође опет ћу га убити.

пет ћу аг убити.

*

— Већ трећи пут је ваше псето ујело моју ташту.

— Значи, желите да га убијете.

— Боже сачувај! Хоћу да ми га продате.

— Господине, ви сте мојој дами стали на ногу! Ја тражим сатисфакцију!!

— Дрите доље. Ено је тамо моја жена и станите јој на ногу!

Анегдоте

Дворска будала краља Фридриха II, био је познат по својој заједљивости. Једном прије он једној дворској дами која се шетала по башти. После неког времена дама рече строгим гласом:

— Ја не могу да трпим да ми једна будала иде са десне стране!

— А ја то могу, одговори он и брзо пређе на леву страну.

Пастеров експеримент

Велики научни ки проналазач серума против беснила, Пастер, држао је предавање о томе како је неопходно потребно свако воће пре јела добро опрати. Да би и то експериментално показао, узео је један грозд, и једну чашу воде, у којој је испирао зрно по зрно, објашњавајући како ће у води остати сва прашина микроби, бацили и тако даље

Како је била велика врућина, а вешто и од оног грожђа он ожедни, па и не мислећи дохвати ону чашу, у којој је испирао грожђе и попи је на очиглед свију.

Из пера писаних маказама

Гостионичари међу собом: »Господе, ала би ово била добра келнерица!

ПО УПУСТВУ

— Ви немате поверења у овај лек.

Ни најмање.

— Па можда се не управљате по упуству на етикети!

— Напротив! На њој пише да флаша треба да се држи херметички затворена.

*

Лекар: Говорите ли кадгод у сну?

Болесник: То не, али често говорим док други спавају.

Лекар: Како то?

Болесник: Па ја сам професор.

*

— Је си ли ти филмофил, кад стално идеш у биоскоп!

— Не, ја сам ученик Трговачке академије!

*

— Не знам које је доба, мој сат је ноћас престао да ради.

— А када!

— Откуд то могу да знам кад сам спавао!

СКИДА СЕ НА УМЦИ

— Знате, ја се скидам на Умци!

— Кажо на Умци!

— Па лепо. Ја се увек тамо скидам!

— Па зар вас није срамота!

— Зашто!

— Па ја се скидам само у — соби!

*

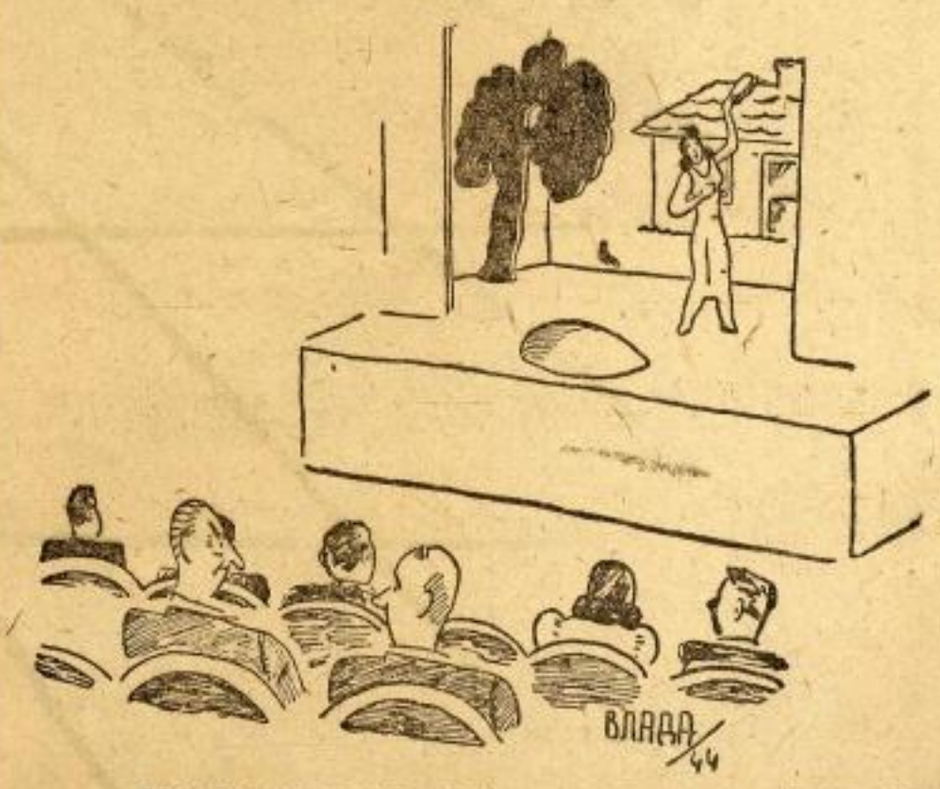
Он: Госпођице, ви сте мој сан... Не смем да вас гледам... Очи су вам дивне. Чело... коса, а уста су Вам као створене за пољубац. Кад бих...

Она: Да ли Вам је увек ув од тако опширан!

Власник и издавач: »Просветна заједница« а. д. Добрачина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија »Луча«, Кр. Наталије бр. 100. Тел.: 21-772

НАЛЕТЕО НА МИНУ

— Зар не, господине, да ова глумица игра испод сваке критике!

— То је моја жена.

— Овај... хтео сам да кажем, она игра добро, али је комад скандалозан...

— Комад сам написао ја.

Како мали Перица замишља...

...попуштање затегнутости.

ПОЗОРИШТЕ

И Народно позориште и позориште Централе за хумор страдало је.

Прво је разјурила олуја, у другу је треснула бомба.

Прво је било на периферији, друго у центру, на Калемегдану Прво има зграду коју не употребљава, а друго сада нема где да даје своје претставе. Сем тога глумцима Централе за хумор одбија се двадесетпосто од зараде за неки дуг, тако, да ће имати прилике сада да купе тим пре нову гардеробу пошто им је стара пропала.

А Народно позориште, како чујемо сели још даље, пошто по изјавама неких чланова олуја може да нађе још који пут...

...АД ЈЕ ЧОВЕК У МАЛЕРУ

»... и једнога дана сам приме-тио да држава прави исти новац као и ја«.

Свако недеље прича

ТРЕСЛА СЕ БРДА, РОДИО СЕ МИШ

Понедељак. Осам и тридесет пре подне. Засвира сирена. И то без птице преко радиа. У једној авлији има доста кирајџија. Жена има више него мушкараца. А уз то већином су плашљиви, а нарочито једна, која се зове Фида. Има и малог сина који је скоро проходао. Муж јој се зове Спава.

Од Земуна иду непријатељски авиони. Сви из дворишта посматрају како формације иду преко Дунава на банатску страну. Само госпа Фида много нервозна и стално виче своме мужу:

— Спава, аидемо, молим те, ја немам више живаца да ово издржим. Ти ако нећеш, ја ћу сама са дететом.

— Аид, иди, враг те не однео.

Оде наша госпа Фида са дететом у наручју не рекавши ни збогом свима својим сустанарима.

Отишла и она, а поред тога повукла је за собом још неколико жена.

Остала су само два мушкарца у дворишту.

У међувремену кружи један авион и нешто изводи горе над небом.

Спава на то одговара, као кобојаги, да се не плаши:

— Ништа, ништа, ми ћемо остати овде, а ви пут па у Мириjево, тамо су сигурно отишли и ваши и моји.

Али и ова два храбра човека морали су на крају да се спреме и пође.

Идући пут Мириjева и тражећи своје жене они су свратили у једну сеоску механу, где су нашли једног подебелог комшију који им је објаснио да се њихове жене налазе у близини.

Пура, тај дебели господин, коме се, право да вам кажем никако не спава у Београду, кад виде ову двоjицу, мало се развесели и поручи по једно пиво.

Спава, грешник, нигде да нађе своjу Фиду. Ниje му жао Фиде, већ му жао малог кепеца, којему сад скоро две године. Подне, треба да се враћају кућама а преостанка још нема. Иде се полако ка Београду. На по пута из једног винограда чуje се глас, али тај глас познат, иако познат не дозива Спаву већ дебелог господина који иде у друштву са осталима.

— Пура, Пура, где је мој Спава, чекам га овде а њега нема.

На то се окреће г. Спава и добаци јој нешто крупно, (али није тешко). Да ће он њу чекати ту насред пута, а она има да дође са дететом доле.

— Нећу, одговара Фида. Ја ћу чекати док буде дат знак за престанак.

— Аид'мо, кад ја кажем, иначе ћеш страдати чим будеш дошла кући.

На Спавине речи Фида ништа не одговори, већ се врати код малог детета.

Спава, дошавши кући нарогуши се. Ни с ким неће да проговори, чека он своју Фиду и да јој очита молитву, и то онако по лалински (он је знате из прека).

Престанак сирене чуje се већ увелико, а и минуте пролазе споро, а Фида још ниje дошла.

— А, показаћу ја њоjзи ко је старији у кући, рече г. Спава. Видећи она Бога Јокиног. Нисам ја мачји кашаљ.

Али мало, мало, наш господин Спава излази на капиjу и посматра на десну страну одакле треба да дође госпа Фида.

— Ете, њоj. Слушајте жене, ја ћу се сакрити а ви њоj реците да сам отишао да је тражим.

На капиjи се појављуje госпа Фида у наручjу са малим дететом, а са речима: „Где је мој

Спава, зашто ниje узео малог а ја да се одморим мало. Срам га било. Као да сам нека крава, вучем тога „копилана".

Г. Спава, који се сакрио у једну шупу, излази са речима:

— Аха, дошла си...

— Чути, Спавица, ја сам једина твоја, која поштуje твоjу реч и слуша те што јој заповедаш.

Г. Спава се насмеши. Окренувши леђа свима у дворишту и побегао у свој стан од стида, јер ниje могао извршити своjу намеру од превелике љубазности.

РАСЕЈАНИ ПРОФЕСОР

— Кишобран нисам заборавио... Зашто ли сад више овај келнер!

ПОРОДИЦА ЗЕЧЕВИЋ

ШАРЕНА СТРАНА

Стара дама: Дивна беба!
Млади господин: Свакако... свакако...

Писмо малој Јовици

Драги цика уледнице,

Јуче сам Ја и тата били на једном зулу па се састало велико дуство да иглају Покел Цим су сели за сто за калтање и поцели илгу а један Цика плиће цика Боли адвокату и каже му Забога госин боло па Васа вас госпоћа вала у стану с неког Боку алхивала тлците блзе у стан да их затекнете на делу, а цика Бола плебледео ко клпа па скоци са столице и јаукну ко кукавица Ста Зал бедница да ме вала с Боку алхивала плоклетница сећу је закољем по пиле И цика бола излете на влата ко топ мало доцније сви су вец оцекивали лезултат ста це дуладе цика Бола а мој тата каже бле људи вец видим клв а Малко плактикант каже сутла це Мо у Новине да цитамо о клвавом убиству. Јос нису се сви гости ни смилили а цика Бола се појавио на влатима собе и лавнодусно звиздеци плисо калтаском столу а у соби насто тајац ко на глобљу па се једва тата полако усудио да пита Болу А јели Боло ста је било Јесили је Заклао Јел си уватио Боку. моле људи ста Вам Је какав Бока каже цика Бола милно Сасвим неки непознат цовек је тамо. Ајде да наставимо иглу.

Кад сам отисо код доктола да ми вади зуб а ја у цекаоници затеко једног цику и једну госпоцицу где јој се цика удвала. Јелте госпоцице оцете да Вам Дам иљаду динала а да ми показете васа Колена а она каже оцу и заиста показа му испод сукне колена а Цика се зецлвенео у лицу па јој даје пале и каже а Јел би тели за иљадупетстотина да ми показете васе струнпантле на цалапама, а Она му и То показа. А јед би тели да ми за две иљадалке показете васе слингелаје на тањицама а она му и то показа и заиста плими две иљадалке. Па на клају та тетка устаде и плиће цики и уваги га за масну па леце. а далиби тели да вам за петиљада показем место где сам опелисана од слело гцлева А цика кад то цу заја-пулио се и извади слајлик па каже оцу ево пале и даде Јој а она се милно оклете и пође влатима и пече у Санатолијуму Зивковић...

Вас Јовица

«Најзад је твој отац отишао да спава!... Рецм ми драга где ли оставља своје цигарете!«

ТАЈНА

— Шта си забринута!
— Тоза ми је поверио једну тајну и молио ме је да непричам Лели.
— Па!
— Како: па! Лела тек што није дошла, а ја сам зборавила шта ми је Тоза причао.

— Зар те није срамота да се свлачиш пред једним сликарем и да му позираш!
— Није он никад сам. Увек их има још неколико...

ЛОПОВ НА ЉУБАВНИ ЖИВАЦ

